

тици; даде ги на брата си срещу дѣла му — и мълкомъ се раздѣлиха.

Йосифъ остана бащинъ домъ да заварди и честно име да тачи; Андронъ замина по незнайни крайнини богатства и другъ животъ да дири.

*
* *
*

Не се обезсърдчи Йосифъ, че отъ баща му останаха само два стари вола, една нива и низка кжщица. Той знаеше, че кждето да похлопа съ бащино му име, нѣма да го върнатъ. И не се излѣга.

Найде си стопанка отъ най-добъръ родъ. Макаръ и сиромашъ, хората гледатъ по рода. Сиромашията не е порокъ. А и куче, кога ще си вземашъ, отъ сой гледай да е.

Епитропътъ му даде щерка си. Хаджи Михалъ му помогна да си прикупи нивици. А Генчо Джамбазина му поднови воловетъ. И всички струваха, що могатъ, защото честно име му бѣ оставилъ Благой Горнака, и всички помнѣха доброто му сърдце.

Тѣй, въ името на баща си, Йосифъ доби имане, стжпи на краката си и заработи, както бѣ видѣлъ отъ баща. Свърши ли своята работа — другиму отиваше да помага.

— За пара работи, безъ пара не стой! — бѣ запомнилъ Йосифъ отъ баща.

Дойдѣше ли свѣтъ день — той е день на Бога отреденъ. Ще се премѣни, взема жена и деца — и на черкова отива. Който помни Господа, и Богъ го не забравя.

Минаха се години.

Всѣка година носѣше нова радостъ за Йосифа. Едно му само тежеше, че си нѣма роденъ братъ наблизо, радости да си сподѣля.

— Защо зарѣя въ чужбина! — въздъхваше Йосифъ.

И тѣй му домжчняваше, че да би зналъ кжде е, би трѣгналъ да го подири. А то, откакъ замина, по никого вестъ не допрати.

Само сегисъ-тогисъ ще дочуе, че Андронъ трѣгналъ въ лошевъ пжтъ. Видѣли го въ Добруджа съ хаймани по панаири. Другъ пжтъ — въ Загорето се вестналъ. Па нѣкой приказвалъ, че Андронъ билъ въ Одринската тъмница.

Тогази Йосифъ чакъ въ Одринъ се запжти, ала и Андронъ избѣгалъ, и той не му хвана следитъ . . .